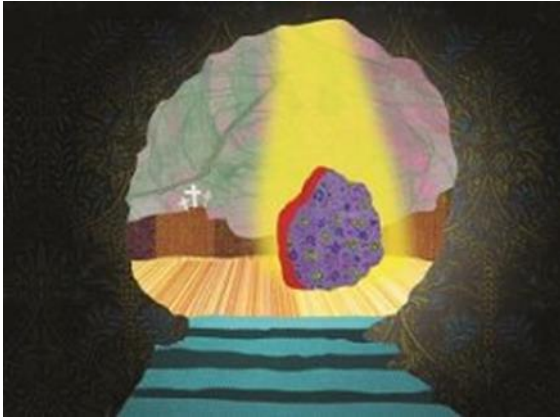

Preek op Paasmorgen Maartenskerk

Bij Marcus 14, 1-8

Teun Kruijswijk Jansen

I

'De steen was al weggerold. Het was een heel grote steen'

Dit is de aanloop tot de grote verrassing van Pasen bij Marcus.

Dat wat zo massief is, zo hard en groot dat je er wel tegenop *moet* lopen is weg!

De weg is vrij om te *kunnen* gaan zien!

Een onverwacht, en ongedacht perspectief..

De vrouwen wilden vooral bij de Heer zijn, hoe dan ook..

en wat zie je dan?

Markus vertelt: een jongeman in een eenvoudig wit linnen
Kleed.

Hij is dezelfde die drie dagen eerder als laatste bij Jezus was
toen die gevangen genomen werd, met achterlating van zo'n
linnen jack, en naakt weg vluchtte.

Nu zien ze hem aan de rechterkant zitten: de plek waar wat *waar* is gezegd wordt.

En hij zegt: jullie zoeken Jezus hij is niet hier, hij is opgewekt.

Ga op reis naar Galilea... daar zul je hem vinden.

Veel raadselachtiger kun je het niet maken!

II

Pasen, Opwekking, daar draait het om in het christelijk

Geloven, daar leven we van,... met vallen en...opstaan!

Maar er is iets wonderlijks mee: het Nieuwe Testament staat vol nieuws over deze verrassing – het verbazingwekkende gerucht en getuigenis dat de gekruisigde Heer door God tot glorie werd verheerlijkt, de evangelisten vertellen het allemaal *anders*.

Maar als mensen gewend raken aan een verrassing, verdwijnt het verrassingseffect. Als bij een cadeau: als je aan de verpakking al meent te weten wat erin zit, kan het plezier al wat minder worden.

Tweeduizend jaar lang vertrouwd zijn met de verkondiging van de opstanding, heeft ervoor gezorgd dat het 'ophoor-moment' ,de elektrische schok van de vroegchristelijke kerk, uit het oog verloren is.

We zijn gewend geraakt aan het nieuws van de opstanding, en we hebben er zo onze gedachten bij,... en straks een gezellige Paasbrunch, een ei hoort erbij.

Wat eens zo spannend en wereldschokkend was, is heel gewoon en normaal geworden.

Hoe kunnen we weer dichterbij het gevoel van verbazing komen?

Ik nodig u in het spoor van Luther uit om het evangelie over het lijden en sterven van Jezus te lezen, maar daarbij de kennis dat Jezus weer opstaat, 'ns even aan de kant te leggen.

Luther is ervan overtuigd dat we nooit de vreugde van de opstanding kunnen aanvoelen, als we niet eerst de doodsangst en de wanhoop van de eerste leerlingen hebben ervaren toen zij Jezus voor hun ogen zagen lijden en sterven.

Zij hadden *alles* opgegeven om Jezus te volgen en hadden elk aspect van hun leven aan hem toevertrouwd.

Ze hadden hun leven, dachten ze, op een rots gebouwd, maar nu bleek het drijfzand.

Alles waar ze op hadden vertrouwd, alles wat ze hoogachtten, leek van hen te worden afgenomen.

Het zag er naar uit dat ze niets meer hadden. Dat maakte hen zwaar en lag als een steen op de maag.

We komen dus dichterbij 'Pasen', als we dichterbij *hen* komen: wat ligt u zwaar op de maag?

Waar, tegen welke hardheid in het leven botst u, bots jij eigenlijk op?

De steen die je maar niet weg kunt krijgen omdat hij te massief is, die zich niet splijten laat, of dat kiezeltje in je schoen, dat je ongezien hindert...

Hier kan het zijn dat je maar niet vertrouwen kunt dat een situatie in je leven, in je werk, in jezelf, in je geloven zich kan keren. Onbreekbaar is.

En misschien is de zwaarste steen dan wel het gemis van een geliefd mens aan de dood. Niks definitievers dan dat.

Geen sterkere impuls voor een uitgeblust en onverschillig leven dan verdriet om een zeer beminde.

Toen ging de telefoon: een vriendin die zelf getekend is door kanker, en haar man aan die ziekte verloor met drie basisschoolkinderen aan tafel, vertelde dat ze op het brede, lege strand van Julianadorp luidkeels zich uitschreeuwde: *mijn God mijn God waarom heb je mij verlaten?*

Maar dat juist dat, het toelaten van die grote pijn, die zware, harde steen, haar de ruimte gaf om ook weer, ook nu, Pasen te kunnen vieren.

Geen opstanding voor ons zonder oog, zonder identificatie, met het lijden van anderen of van onszelf.

Pasen zegt: alleen de Heer *zelf* is in staat om die impasse te doorbreken. Dat cadeau!

God breekt door het ondoordringbare cocon van lijden en dood heen en stelt ons daarmee de vraag: gelooft u, geloof je dat Ik-zal-er-zijn dat ook in *uw* leven kan doen?

Ik moet denken aan dat verhaal van die zoon die verloren was: *Ik zal naar mijn Vader gaan en tegen hem zeggen: vader ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen U. Ik ben leeg geworden door mijn verharding en onverschilligheid.*

Ik ben het niet meer waard om uw zoon genoemd te worden.

Toen hij dat bedacht had stond hij op en ging naar zijn vader. En die zag hem al van verre.

Vraag me niet naar precieze omschrijvingen, maar ik geloof, in de zin van vertrouwen, dat die vaderlijke macht van liefde er was, *voordat* ik er was, en er zal zijn als ik er niet meer ben.

Ik geloof dat die macht ons omgeeft en ons draagt, en dat wie goed oplet en leeft met liefde en aandacht, een glimp van die liefdesmacht ziet, die alles kan doorbreken.

Zoals de leerlingen bij Marcus in het leven van genezen, helen, en doorbreken van Jezus *achteraf* de liefdesmacht Christus ontmoetten. Het was al in Galilea waar Christus dat toonde, en zware, bezette, getekende mensen vrij maakte.

Daar worden de leerlingen door Markus naar terug gewezen: hier in Galilea begon het, zoek hem daar!

Sterker dan de dood is de liefde.

III

U hebt een steentje gekregen bij de ingang.

Dat steentje mag u gerust thuis op het grintpad erbij gooien.

Maar het is vanmorgen als een *symbol* bedoelt.

Zo direct, tijdens de muziek, kan dit steentje voor u staan voor iets wat u vandaag als een steen op de maag ligt,

Dat lastige steentje in je schoen dat niemand ziet, maar dat je remt en pijn doet.

Als u wilt mag u straks tijdens de collecte die steen hier op de schaal op tafel leggen, zonder er iets over te zeggen dat blijft van u.

Tijdens de voorbeden zal in algemene bewoordingen ook voor ook u en voor jou gebeden worden, net als bij de lichtjes die we soms aansteken voor onszelf of anderen. En als u hoort niet hoort, kunt u dat tijdens het stil gebed zelf doen.

Door het steentje hier te leggen en het gebed geeft u wat u belast eigenlijk weer terug aan uw Schepper, hier op de tafel van brood en beker.

Deze last hoeft u niet meer te dragen.

Het kan ook zijn dat u het steentje bij u wilt houden.

Dan vraag ik u om een woord te kiezen wat staat voor wat u nodig hebt van God, uw Schepper, om uw weg verder te gaan.

Sterker dan de hardheid en hardnekkigheid in ons, is de liefde.

'De steen was al weggerold. Het was een heel grote steen'

Bronnen:

Alistair McGrath – Christus kennen

Jan Greven – De zeven hoofdzonden, Woord op Zondag